

Een rolmodel voor vrouwen

Virginia Monagle, een surnumeraire van het Opus Dei, is onlangs overleden aan borstkanker. Nadat zij te horen kreeg dat zij geen kinderen kon krijgen, heeft zij vier scholen mede opgericht en bemoedigde zij anderen om meerdere kinderen te krijgen. Een artikel uit “The Australian”.

25-2-2013

Het sturen van kerstkaarten is een verdwijnende traditie. Van de

kaarten die we dit jaar ontvingen, kwam die me het meest ontroerde van een stervende vriendin. Ik ontving Virginia's kaart, geschreven in een onvast en zwak handschrift op dag voor Kerstmis, op 29 december is zij overleden.

Alleen iemand als Virginia Anne Monagle (meisjesnaam Corry) zou eraan denken om haar vriendin een kaart te sturen, omdat ze nog maar een paar dagen te leven had. Virginia kreeg vorig jaar uitzaaiingen na borstkanker. Toen ik haar in mei ontmoette, zag zij er erg mooi uit in een prachtige zwarte jurk en een nieuw kort zilverkleurig kapsel.

Maar zij wist dat haar kansen klein waren. Haar borstkanker was in een laat stadium ontdekt en voor wat betreft alle verhalen over genezingen en overlevenden in 2030, het overlijdenspercentage bij borstkanker is alleen teruggelopen

vanwege vroegtijdige diagnose en behandeling. Hoewel onderzoek de overlevingskansen drastisch heeft verbeterd, heeft dit het voorkomen van de ziekte niet verminderd. Zelfs na behandeling is de kans dat de kanker terugkomt, erg hoog. Virginia is de tweede in mijn vriendenkring die is gestorven aan borstkanker. Een ziekte die, ondanks dat er meer geld wordt besteed om de oorzaken ervan te achterhalen en voor behandeling dan voor welke andere ziekte ook, flink blijft huishouden onder Australische vrouwen.

Maar deze column gaat niet over Virginia's kanker met al de gebruikelijke emotionele pink-ribbon-achtige zaken. Zij liet zich niet beperken door haar ziekte. Virginia's dood was heldhaftig en heilig – haar begrafenis geleid door kardinaal Pell vulde de St Mary's Cathedral. Maar Virginia's leven betekende veel meer. Zij was een

moderne vrouw en tevens succesvol in haar werk. Zij noemde zichzelf een “goede” feminist, (hoewel ik het bestaan van deze soort in twijfel trok) en dat was zij ook. Niet zoals de vele moderne modebewuste vrouwen die alleen uit zijn op macht en carrière, was Virginia de verpersoonlijking van verfijnde menselijke deugd, het type vrouw waarvoor we respect zouden moeten hebben -- niet het type waar we meestal tegenop kijken.

Als opvoeders met een briljante visie, maakten zij en haar man Frank deel uit van een groep ouders die verschillende scholen oprichtte in Sydney, met name Tangara en Redfield in het noordwesten en recentelijk diverse andere scholen in de westelijke buitenwijken. De scholen werden opgezet als deel van de Pared Foundation, met een conservatief maar fantastisch idee over opvoeding gebaseerd op de

ouder als de eerste opvoeder van het kind. Het gaat uit van de filosofie van synchronisatie tussen de doelstellingen van de ouders en die van school. De scholen onderrichten de traditionele vakken en het katholieke geloof. Zij zijn onderdeel van het werk van Opus Dei, maar zij zijn niet alleen maar katholiek; ongeveer een derde van de kinderen is niet katholiek, en sommigen zijn niet christelijk.

Het is een ongebruikelijk idee, in een periode dat de staat zoveel van ons leven lijkt te hebben overgenomen, dat de opvoeding van kinderen de eerste en belangrijkste verplichting en roeping van het ouderschap zou moeten zijn. Vreemd genoeg kwam Virginia's roeping als een opvoeder voort uit het feit dat zij zelf geen ouder zou kunnen worden.

Ik ontmoette Virginia en haar zus Suzanne voor het eerst toen zij deel

uitmaakten van de oude vriendenkring van de Universiteit van Sydney en ik student was aan de UNSW. Iedereen merkte de Corry zusjes op omdat zij zo knap waren, en Virginia, met haar donkere haren en ogen, was erg trots op haar gedeeltelijke Aboriginal afkomst van grootmoederzijde, waarover zij later schreef in *The Australian* . De groep in Sydney, waartoe ook de jonge Tony Abbott en Greg Sheridan behoorden, was meer geïnteresseerd in studentenpolitiek dan ik of mijn vrienden aan de UNSW, die er meer aan mee deden om ronduit frivole redenen – zoals jongens ontmoeten. De groep van de Universiteit van Sydney moest inderdaad wel serieus zijn, aangezien de studentenpolitiek daar een redelijk brutaal karakter had en politiek-links haar best deed om de normale loop van het academische leven te ontwrichten.

In deze periode ontmoette Virginia haar man Frank. Beiden waren destijds betrokken in de strijd om ideeën, en samen maakten zij zich sterk tegen de invloed van het marxisme binnen studentenbewegingen aan de universiteit. Zij waren serieus over hun hele leven, hun roeping en hun geloof. Virginia voltooide een Letterenstudie aan de Universiteit van Sydney en werd uitgenodigd een master Engels of Geschiedenis te doen, maar koos een opleiding in het onderwijs, wat niet echt de keuze was van een gedreven carrièrejager.

Frank en Virginia waren evenmin nauw politiek betrokken. Samen werden zij lid van het Opus Dei, en als surnumerairs droegen zij hun leven op aan dat te doen waartoe God hen riep. De Monagles waren in de veronderstelling, zoals alle pasgetrouwde stellen, dat dat voor hen het ouderschap zou zijn.

Maar Virginia heeft nooit kinderen gekregen. Zoals voor alle vrouwen in een dergelijke situatie, was het feit dat zij geen kinderen kon baren, een groot verdriet dat een schaduw wierp over haar leven. Zij schreef zeer ontroerend en moedig over haar kinderloosheid in *The Australian* . Ze vertelde zelfs over het setje babykleertjes dat ze had bewaard sinds het eerste jaar van haar huwelijk op 22-jarige leeftijd, en de wegvagende hoop, maand na maand, terwijl ze wachtte en bad, maar tevergeefs.

Maar toen nam Virginia's leven een wending, wat, zo vertelde zij mij, alles veel duidelijker heeft gemaakt voor haar.

In 1977, tijdens hun huwelijksreis, bezochten Frank en Virginia scholen die opgericht waren door ouders onder de inspiratie van de Heilige Jozefmaria Escriva. Ongeveer een

jaar later brachten zij twaalf maanden in Spanje en Ierland door en leerden zij zo veel mogelijk over deze scholen en het belang de ouders als de belangrijkste in de opvoeding te zien. De oprichting van vier scholen en cursussen voor ouders werden Virginia's levenswerk en de kinderen werden als het ware haar kinderen.

Virginia maakte deel uit van de directie van de Pared Schools sinds de organisatie bij elkaar begon te komen in 1979. Zij was ook een getalenteerd gedichtenschrijfster, had vele mensgerelateerde artikelen geschreven, met name in *The Australian*, en ze schreef het eerste hoofdstuk in het boek *Women of Hope*. Haar thema was het spirituele moederschap van een kinderloze vrouw. Ze sprak over het gezin tijdens conferenties in Australië, Rome, Singapore en voor de Verenigde Naties. Wat daarbij het

meest opviel, was dat zij, door gesprekken en lezingen, veel moeders inspireerde om meerdere kinderen te krijgen. Zo vertelde ze mij eens lachend, nadat ik weer een nieuwe zwangerschap bejammerde, dat zij voor veel meer kinderen “verantwoordelijk” is dan ze had kunnen zijn als zij hen zelf had gebaard. In 2012 werd zij lid voor het leven van de NSW tak van de Australian Parents Council.

Mijn laatste column ging over de opvoeding van jongens. De opvoeding van meisjes mist echter vaak echt substantiële en geïnspireerde voorbeelden. In een wereld waarin de ondeugd hoogtij viert en meisjes worden overstelpt met door media gemaakte ‘heldinnen’, winnen de luidruchtige, ambitieuze en oppervlakkige vaak de slag. Met haar vriendelijkheid, gratie en deugdzaamheid was mijn vriendin Virginia Anne Monagle het

type vrouw dat we als een waar
voorbeeld voor meisjes zouden
moeten stellen.

Angela Shanahan // The
Australian (5 january 2013)

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl/article/een-rolmodel-
voor-vrouwen/](https://dev.opusdei.org/nl/article/een-rolmodel-voor-vrouwen/) (7-8-2025)